Missionärernas nya adress: Swedish Mongol Mission
Goon Miao
Paotow
Suiyan, North China.

Meddelanden.

Som framgår av brev från missionärer på annat ställe i detta nummer ha de nu alla flyttat västerut till en plats, som heter Goon Sum, belägen mellan staden Paotow och Patsebolongs missionsstation omkring 5 à 6 svenska mil öster om sistnämnda plats.

Här planeras en ny missionsstation. Under sommaren bor missionärerna i tält. De hoppas emellertid att få bygga ett enklare hus så fort som möjligt för att eventuellt kunna stanna kvar där även till vintern.

*

Utresa till Mongoliet i höst är beslutad för missionärskandidaterna Eric Almefors, som för studier ännu vistas i England men väntas återkomma till Sverige i början av september, samt Birger Dahlström, som för närvarande utbildar sig i motorskötsel.

Avskiljningshögtid planeras för Almefors i Göteborg den 19 september och för Dahlström i Fridene, Västergötland, den 3 oktober. Närmare meddelande härom i nästa nummer.

*

Missionär och fru Persson planerar att i höst resa till Amerika, där missionär Persson ämnar studera vid Moodys Bibelinstitut i Chicago under ett år för att sedan därifrån fortsätta ut till Mongoliet.

Influtna missionsgåvor.

Juni månad		*Januari—juni månader*	
1947	*1948*	*1947*	*1948*
5.257 92	6.569: 45	58.709 97	73.484: 22

Ljusglimtar från Mongoliet
Prenumerationspris kr. 2: — per år.
Prenumeration sker genom Svenska Mongolmissionens expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm.
Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.
Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1948
84658

9-12.
Taol. Tiedh.

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 9	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Sept. 1948

Den starkare.

Av *Gerda Ollén.*

En enda fladdrande ljuslåga, blottställd för himmelens alla vindar. I nästa ögonblick skall där vara blott en rykande veke. Nu kommer vinden. Susande och vinande kastar den sig över lågan — nu slocknade den! Nej, den lyser åter! Det ligger något utmanande, något retsamt och löjligt trotsigt i själva tillvaron av denna lilla fladdrande låga. Varför slocknade den inte genast? — Vredgad sveper vinden åter fram över den. — Du lilla trotsiga låga, du skall kvävas av en fläkt från den mäktige! Men, vad nu, lyser den inte ännu? Allt mera hetsigt uppjagad blir vinden, den börjar rasa, och från alla sidor kastar den sig tjutande mot det lilla ljuset. Lågan viker undan — böjer sig ner — — slocknar... Nej, ännu har den liv!

Nu uppbådas alla stridskrafter. Stormen kommer, vältrande fram över slätten, ryckande med sig allt, som är i dess väg. Luften blir tjock och ogenomträngliv av sand och jord — det piper, tjuter och viner. Så blott ett väldigt dån, och stormen drager bort. Den starke segraren ser ej ens efter platsen, där det lilla ljuset en gång så förmätet hade lyst.

Men se, där drar en darrande, fladdrande blek liten låga ett flämtande andedrag, så reser den sig i höjden. Nu lyser den åter, klarare än förr.

— — —

KUNGL. BIBLIOTEKET STOCKHOLM

Ett hav av fin, gul ökensand. Vinden far sakta och lekande fram däröver och krusar lätt dess yta. I dess spår kommer stormen med dån och brak, de små krusiga vågorna utplånas i ett ögonblick. En jätteplog går fram, grävande djupa fåror och uppkastande dyner av sand, där förut var jämn mark. Men intet levande bevittnar den vilda leken. Sandöknen ligger där tröstlöst öde och livlös, en tummelplats blott för vilda, otyglade element.

Men vad är detta! Något, som lyser grönt i detta hav av ändlös ökensand! Kan det vara möjligt? Kan något levande här tränga sig fram, spira upp och växa utan att förkvävas av den yrande, virvlande ökensanden? Ja, så är det. Det är liv i den lilla taggiga busken där vid själva foten av den höga sanddynen! Ett enda liv, som trotsar all öknens virvlande, kvävande sand.

— — —

En gnista glimmar i den kalla, mörka vinternatten. En enda... Snart skall den vara uppslukad av kölden och mörkret och natten ensam råda överallt. En enda gnista! Varför slocknar den ej? Nattens mörker, köld och fasa breder sig över allt, över den lilla gnistan, som glimmar. Nu är allt mörker. Nej, där glimmar det åter! Gnistan lever, den kan ej dödas av all världens köld och mörker. Den skall bli till en stor eld, som skall genomtränga mörkret och ge värme och liv.

En ensam man gentemot en hel värld. Han är misskänd, beljugen, hatad. Han är föraktad och övergiven av alla. Ensam, sårad av striden och med märken av blod och tårar, står han där. Fiendernas skaror tätnar och blir till en svart mur omkring honom. Alla mörkrets makter ha samlats för att gå till anfall mot och krossa, förinta den ensamme, den förmätne. Lugn står han där, stilla, stark, medan skuggorna falla allt djupare omkring honom. Blicken är lyftad. Genom det tätnade mörkret ser han, hur segern lyser där framme. Hans klara, spanande blick tränger genom årtusendena fram mot målets fulländning. Så dör han, besegrad, tros det, men med en segrares rop på sina läppar och för att åter uppstå, oövervinnelig.

Jesus Kristus, Guds ljus, har kommit i världen. Ljuset lyser i mörkret, och mörkret har icke fått makt därmed. »Ty allt, som är fött av Gud, det övervinner världen.»

— — —

En handfull lärjungar, män utan anseende, inflytande och lärdom, gå ut på Jesu befallning, för att göra alla folk till Hans lärjungar. Gudslågan, som av intet kan släckas, brinner i deras hjärtan. De dö för sin uppgift, men livet, ljuset har tänts och börjat växa och lysa i tusendens liv. Så går gudsriket framåt. Det

kan ej hållas tillbaka, ej besegras. Genom död och köld och mörker, genom hot och motstånd tränger det till seger. Och var det kommer, bevittnas i oändlig, skiftande mångfald samma underverk. Ett ljus tändes, som av ingen storm kan släckas, ett liv spirar upp i den torra ökensanden och förkväves icke, en gnista glimmar i nattens mörker och blir en värmande, lysande eld, som trotsar köld och död och fasor.

»Det svaga från Gud är starkare än människorna.»

Ett besök i Hattin Sum efter fyra år.

Av *Anders Marthinson.*

Kalgan den 5 juli 1948.

Frukta icke, du land, utan fröjda dig och gläds, ty stora ting har Herren tagit sig för. Joel 2:21.

Under det år som flytt sedan vi kommo ut till Kina, ha vi många, många gånger talat om att söka komma upp till våra vänner på stäppen. Men alltid har det varit något som kommit emellan. Och oftast ha vi vid förfrågningar hos myndigheterna om läget däruppe fått till svar att det var alltför oroligt att fara. Längtan ditupp har emellertid blivit allt större och större. Det ena brevet efter det andra har kommit med förfrågan om hjälp. Nöden har stigit för var månad som gått. I allas våra hjärtan har en varm längtan att hjälpa funnits. Men på vad sätt? Och vad förslår våra små tillgångar till så många?

Nu har den stora amerikanska nödhjälpen trätt emellan. Den som för denna sak lagt ner största intresset och oförtröttligt arbetat att vinna våra amerikanska vänners intresse, är som bekant Georg Söderbom.

Det kan kanske vara av intresse för våra vänner, som bedja och offra för mongolerna, att veta att vi delat ut kläder till en 3.500—4.000 mongoler. Så har också China Relief Mission stått för tusentals portioner gryn till nödlidande mongoler här och på andra platser. Vi ha alla varit glada att få taga någon liten del i detta stora arbete.

Det har förunnats mig den stora glädjen att komma upp till gamla, kända trakter och möta så många bekanta. Den 20 maj, på

årsdagen av vår ankomst till Kalgan, fick jag tillsammans med Georg Söderbom och pastor Day i Methodistmissionen samt ett par tidningskorrespondenter göra den första resan till Taibes. Våra två Ford-lastbilar voro väl lastade med kläder och vi hade ganska mycket pengar som skulle vara till mat åt nödlidande flyktingar på olika platser. Hjärtat fylldes med glädje och tacksamhet då jag fick återse det kära landet. Det vore mycket att berätta om denna mycket lyckade resa. Vi kommo i förbindelse med ett par tusen mongoler och fingo höra dessa flyktingar berätta om sina stora lidanden. I Östra Taibes sågo vi litet hur de mongoler som där bo ha det. Överallt nöd och tårar. Fruktan och ångest. Jag skall emellertid inte berätta något vidare om denna resa.Endast en liten glimt.

Vid utdelningen i Taibes kom en ung mongolpojke fram till mig när jag gick och delade ut skrifter samt vittnade om Gud. Känner du inte igen mig, Ma-muse, sade han? Det var jag som reste mig upp på ett möte vid jultid och sade att jag ville tro på Gud. Denne pojke var en av skolpojkarna som kommit till våra små möten. Han vittnade nu om Jesu lära för några andra som stodo där. Hur mycket som klarnat i hans hjärta, vet jag ej. Men det gjorde mig gott att se hur öppen han var. Genom hans lilla vittnesbörd syntes en annan pojke bli intresserad och jag bad dem läsa Ordet tillsammans.

Det har varit en underbar såningstid här i Kalgan i vinter. Ingen vet vad Gud har gjort i mångas hjärtan. Men ännu ha vi nått så få av de stora skaror, som finnas i dessa provinser norr om oss.

Den första resan förde oss inte i förbindelse med några av våra kristna. Vi hade planerat att resa upp till Hattin Sum och samtidigt besöka flera platser norr och väster därom. Och denna plan har nu förverkligats. Nu har jag just kommit tillbaka från en mycket intressant men krävande resa till Attotjin och V. Sunnet. Det var uppgjort att vi skulle starta midsommardagen och det ovan citerade Ordet kom till mig ur Dagens Lösen. Emellertid blevo vi fördröjdaoch kommo iväg först nästa dag. Även denna dag mötte oss ordet: »Frukta icke»! Då jag tidigt på morgonen blickade ut genom sängkammarfönstret och såg ner på våra två lastbilar fulla av många goda gåvor från Amerika, fylldes mitt hjärta med fröjd. Var det verkligen sant att jag nu skulle få komma upp och se de gamla kära trakterna efter mer än fyra år. Inte lite bävan fyllde mitt hjärta, då jag tänkte på mötet med Hattin Sum-folket, som väntat så länge på oss. Huru gärna hade jag inte velat ha

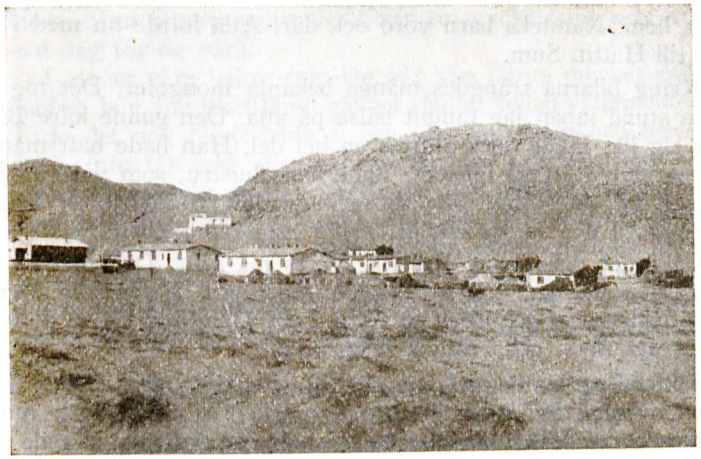

Hattin Sums missionsstation.

min käre vän Joel m. fl. med. Nu fick jag glädjen att ha pastor Day med och en liten skara mongoler som medhjäpare.

Det skulle bli alldeles för långt att berätta om allt vi upplevde innan vi komma fram till Hattin Sum. I Chapser fingo vi veta att vår käre Bårr varit nere och väntat på mig i tre dagar. Han hade måst fara tillbaka. På denna plats mötte vi idel bekanta. Alla syntes så glada att vi åter kommit tillbaka. Du skall naturligtvis till Hattin Sum, sade de flesta.

Efter en ganska lång och tröttsam resa från Bilot Sum kommo vi vid tre-tiden fram till den gamla kära platsen. På vägen dit besökte vi Bårrs hem och även Sharrs. De bo ett litet stycke från Tjaggan Chora. Bårr hade redan gått till stationen. Jag hade nämligen sänt ett litet bud med vår mongolkvinna, Shama, som stigit av bilen i närheten av Hattin Sum på uppresan. Hon skulle meddela de äldste att vi tänkte komma den dagen. Emellertid hade ryktet spritts så att 150—200 mongoler kommit från tälten runt omkring för att få sin lilla del.

Hos Sharrs var Jentji hemma. Hon var alldeles sig lik. Det var något ljust och öppet över henne. Man kunde se hur hjärtligt glad hon var att se någon tillbaka av de gamla. Jentji sprang genast in efter ett stort fat med ost och mongolkakor och bjöd mongolerna som jag hade med. Det gladde mig mycket att träffa denna mongolkvinna. Man kunde se att hon haft med den Levande Guden att göra. Må Gud rikeligen välsigna vår käre Sharrs

hela hem. Namteks barn voro ock där. Alla följde nu med i bilen till Hattin Sum.

Kring bilarna trängdes många bekanta mongoler. Det tog en liten stund innan jag hunnit hälsa på alla. Den gamle käre Bårr var sig lik. Hade dock åldrats en hel del. Han hade haft många djupa vatten att gå igenom. Både hans hustru, som varit sjuk i många år, samt hans lilla flicka hade dött. Hans dotter Lydia hade vuxit och var en riktigt trevlig liten mongolbrud.

Gallinder och Bajen Esserik syntes må gott. De voro sig så lika. Men man kunde se att dessa år tagit hårt på dem alla. Deras barn hade vuxit och blivit så stora. Lilla Ulla, den äldsta dottern har svaga ögon och behöver läkarhjälp.

Så fort jag kunde gick jag ner till Sitenas hustru, Orron. Det var tomt att träda inom det husets tröskel. Modern mötte mig i dörren gråtande och därinne stod Orron med tårarna trillande ner för kinderna.

Hon kunde inte behärska sig utan kastade sig storgråtande på kangen. Barnen stodo undrande bredvid och man kunde känna hur annorlunda allt blivit sedan denne vår mycket avhållne vän lämnat dem. På kangen låg den sist födde, endast några månader gammal. Man kan inte undra på att det kändes svårt för stackars Orron. Hon hade väntat så att någon skulle komma upp och taga del i hennes bekymmer. Ville helst fara ned till Kalgan för att barnen skulle komma undan strövskarorna som, sades det, ha planer att taga barn i skolåldern och föra dem till östliga platser för omskolning. Må vi inte glömma denna hårt prövade själ! Barnen behöva komma i skola. Hoppas att det är någon eller några som vill taga denna familj som ett särskilt ämne för kärlek och förböner. Sitena tillhörde den andra generationen. Tänk om hans barn kunde få fortsätta sin fars arbete.

Det var inte lätt att kunna få någon tid till mera privata samtal, då det var alltför mycket av utomstående samlade. Men under de timmar jag fick vara där fick jag till en liten ringa del blicka in i deras lidanden. Våra barnhemsbarn, Rakel, Dogema, Altan Tjitjik och Lolgerma samt Tjaggan Der hade alla kommit ner till stationen. Dogema och Rakel voro sig ganska lika. De voro så rena och man kunde känna att en våg av glädje fyllde deras hjärtan. Litet blyga och tilbakadragna stodo de där. Lilla Lolgerma hade jag litet svårt att känna igen. Hon hade vuxit och blivit en sådan trevlig flicka. Innan jag reste talade Bårr om att hon behövde komma ner för att få läkarhjälp. Altan Tjitjik såg illa medfaren ut. Den unga själen hade nog haft mycket att gå igenom. Man kunde se att detta var en mycket stor och efterlängtad dag för de våra.

I ett av våra bakre rum låg vår vän Öirup mycket sjuk. Han hade t. b. c. i mycket långt gånget stadie. Sedan vi lämnade honom hade det nog blivit både si och så med maten och hans kropp hade inte tålt vid alla ansträngningar. I gamla tider var han en av våra starkaste män. Alltid var han villig att hjälpa med vad som helst. Nu kunde han inte klara sig själv och ingen brydde sig mycket om honom. Bårr hade hjälpt honom och andra hade också plockat till honom litet av det allra nödvändigaste. Gud har dock i den mongolens hjärta fått utföra ett inte ringa verk. Snart skall Jesus förlossa den själen. Ack, att vi kunde ha lindrat hans nöd litet!

Våra vänner på Tjaggan Chora mådde alla gott. Som bekant så är Ultjis hustru den som ser efter platsen. Också Bojen Djergals bo däruppe. Alla mådde gott. Både Bojen Djergals son och Ultjis son Börgel äro med de röda. Den förre lär ha farit med till Norra Mongoliet. Det är stor ängslan för de kära. Ingen vet vad de gått igenom, sade Jensekma, Bojen Djergals hustru.

Det skulle taga alltför lång tid att berätta om alla på Hatt in Sum. Några hade dött under dessa fyra år. Särskilt hårt drabbad hade Ångoras hustru blivit, då hon förlorat man och näst äldste son. Hela familjen såg mycket fattig ut. Var det fattigt förr så har det väl blivit ännu värre de sista åren.

Husen på missionsstationen syntes vara väl bevarade. Allt lösöre med undantag av litet trasiga möbler hade stulits. Det var allt jag fann av vårt lilla hem. Alla böcker hade omsorgsfullt förts bort. Bristen på papper är ju stor i detta land. Våra saker komma vi nog att återfinna litet varstans. Då jag kom till Chapser fann jag i det första mongolhem, jag var in i, min gamla kära bordslampa. Värden, en soldathövding, hade köpt den på gatan, sade han. Jag var emellertid glad att finna att stationen var så gott som oskadad. För en ringa summa kommer det att bli möjligt att återställa platsen i sitt gamla skick.

Må vi hoppas och bedja att dörrarna åter skall slås upp och att verksamheten i denna folkrika trakt ännu en gång skall få blomstra. Människorna äro nu mera öppna än någonsin. De ha i sanning så litet att pråla med nu. Som aldrig tillförne har folket fått känna sin hjälplöshet. Må Gud i sin stora nåd förbarma sig över de arma mongolerna.

Innan vi lämnade Hattin Sum för att fara söderut, talade jag litet till dem som stodo kring bilen. Det var rörande huru gripna många voro. Vi slutade med att sjunga: »Jesus namai hairelmoi»

(Jesus älskar mig). Alla stämde in och många under tårar. O, huru jag önskade att jag haft tid och tillfälle att stanna längre. Må Gud se till dem alla och snart ge fred och ro så att arbetet åter kan börja. Den lilla kristna skaran står där väntande. De behöva än så mycken andlig hjälp i sitt gudsliv.

Många, många frågade helt naturligt efter Joel, Annie och Vivan, Elsorna, Gerda m. fl. Hur mådde Paul-Georg och Ingeborg? Ja, det var många frågor jag måste söka att besvara. Måste lova att söka komma i kontakt med Joel innan han reser hem. Själv planerar jag att fara upp med ett par lastbilar gryn. Ack, om Joel kunde fara med mig.

Ja, kära vänner, detta var i korthet litet av vad jag fick nåden att uppleva under ett par resor till gamla trakter. Om allt blir relativt lugnt, så hoppas jag få göra flera resor upp till dessa trakter. Från Goltjaggan har vi inte hört mer än att det skall vara ytterst besvärligt i denna provins.

Här i Kalgan har det varit lugnt ett tag. Vi ha ostörda fått arbeta. Tyvärr är arbetet alltför stort, arbetarna för få. Nödhjälpsarbetet tar ganska mycket tid. Våra mongolmöten äro ju inte så välbesökta som då vi hade buriatterna, men ändå ha vi fått vara med om flera goda möten, då Guds Ande varit nära. Hit till Bibelhuset kommer ständigt mongoler. Det finns flera tillfällen än vi kunna taga vara på. Må Gud hjälpa oss att så vid alla vatten.

Den sista veckan har varit ganska prövosam. Vår lilla flicka, Anne-Marie, har varit svårt sjuk i något liknande mässlingen. Nu är hon på bättringsvägen så det ser ut att snart vara över. Gud lät oss behålla vår lilla solstråle.

Fridens hälsningar till alla kära vänner landet runt. Tack att Ni alla troget hålla ut. Lönen väntar därhemma.

Edra i Herrens tjänst.

Svea o. Anders H. Marthinson.

»Så snart bröderna där fingo höra om oss, gingo de oss till mötes ända till Forum Appii och Tres Taberne. När Paulus fick se dem, tackade han Gud och fick nytt mod.» Apg. 28: 15.

Allvarstider och nödtider.

Utdrag ur brev till hemmavarande kamraterna av Gerda Ollén.

Nu är det bara någon vecka till, innan vi hoppas att få resa västerut, och jag hinner inte med att skriva till alla. Så kom tanken, att jag skulle skriva ett gemensamt brev. Det vill jag i alla fall säga, att ni ofta, ofta, ja, jag tror, varje dag, varit i mina tankar och böner och alldeles särskilt de som gått igenom prövningar, svårigheter och nöd. Vi mongolmissionärer hör ihop på ett särskilt sätt, det känner man ännu mer, när man är skilda åt. Tack för de böner, som jag vet ni följer oss med! Jag tror, att vi under den tid, som nu ligger framför, ha om möjligt ännu större behov än förut av mycken hjälp genom eder förbön. Det är allvarstider och nödtider som väl aldrig förr härute, och vi ha en stark känsla av ovisshet inför utvecklingen. Skall Gud kunna skona, eller är det sållningens och straffdomens tider, som bryter in över Kina? Vi vet bara, att Gud har lust till barmhärtighet! Kanske, kanske det ännu kan bli en frist, då Guds frälsnings underbara budskap med hast skall kunna bäras ut till de stora områdena i Kina och Mongoliet, dit de ännu ej hunnit! Det är vårt hopp. Guds folks uthålliga böner om att de väldiga makter, som ständigt tycks växa och sprida alltmer elände, hat, nöd och lidande, var de draga fram, må hejdas av Guds mäktiga arm, de äro dock en makt att räkna med, och säkert är det dagligen tusentals bönder, som stiga upp till Gud för Kinas räddning.

När jag tänker på våra personliga upplevelser under den vinter, som vi fått vara härute, så är den förhärskande känslan den av en stor tacksamhet till Gud för *nåden* att ha fått vara här. Jag känner för egen del, att jag aldrig, aldrig nog skulle kunna tacka för denna vinter. Vi ha förts i beröring med så mycken sorg, så mycket lidande, så många sönderslitna och sargade och betryckta, att det skulle kunna röva allt mod och all kraft ifrån en. Men därför att vi fått stå här bland dessa betryckta människor med ett så förunderligt rikt och härligt budskap, som det vi sänts ut med, har glädjen överflödat mitt i allt detta elände. Att få tala om kärlek i stället för hat, om ljus och om värme och strålande solsken i stället för mörker och köld och ångest och fara, o vilken nåd, vilken lycka det ligger i detta! Och många, många ha säkert denna vinter om också bara som en svag aning

börjat skymta en strimma av ljus från Guds eviga kärlek. Vi ha också denna vinter haft en rik och lycklig tid först och främst av andlig gemenskap med varandra och så också med andra såsom herr och fru Williams och Josefine Olsson. Hon är faktiskt, trots blindhet och svaghet i sin kropp som en sprudlande källa till välsignelse och vederkvickelse. Och Williams, de äro stimulerande på något sätt. De ska ju särskilt verka för att väcka kinesiska kristnas missions- och offersinne. Nu stå de redo att fara iväg ända till tibetanska gränsen.

Och sen Georg Söderbom. Man kan verkligen häpna över honom. Ibland har han varit så motad på alla sidor, så att det sett ut, som om ett streck skulle dras över alla hans storslagna planer för mongolernas bästa. Men han har stått i med en alldeles häpnadsväckande seghet och energi, och i morse rullade fem jättebilar (som vardera lastar 5 ton) och fem ordinära stora amerikanska lastbilar ut från metodisternas gård, lastade med bensintunnor. Och där på gatan väntade buriatterna med sina bylten och grejor, 120 personer. Och om några timmar var de alla placerade ovanpå de höga bensintunnorna och flera hundratals bylten och säckar. — Där på toppen satt gamla gubbar och gummor, pigga, klarögda småbarn och unga män och kvinnor. Och målet var västerut, bort till som man hoppas, lugnare trakter. I alla händelser till Mongoliet! Jag stod faktiskt och kämpade med gråten, när jag såg, hur ett nytt hopp lyste i många, många av dessa fårade ansikten. Det var något så oändligt gripande över det hela. Jag såg Gud bakom det hela, han som, »ser till de betrycktas elände.» Detta var bara den första gruppen. De far med bilarna till Pingtingchuan och sen med tåg till Paotow och därifrån till en bergstrakt Money ol, 30 à 40 li från Patse. Om en vecka går bilarna igen med nästa grupp, och då är det meningen att vi, alla sju, skall följa med. Tillsammans skall omkring 400 buriatter forslas västerut. Vi stannar väl i Paotow ett tag. Vi ha av nödhjälpen fått tre stora tält, av vilka vi gör om två till småtält för en eller två. På det sättet få vi fyra små tält. Så låter vi göra två plåtspisar. Vi skall ha två hushåll, så att det blir mindre tungarbetat. Elsa, Anna Lisa och jag skall kampera ihop. Vår första lägerplats blir väl vid Money ål, någonstans i närheten av buriatterna. Det skall bli två större buriattläger till, ett i Hengen, Genduns och Dubsjin Djeas provins och ännu ett i en annan del av Ortoslandet. Åtminstone någon av oss kommer väl också att vara där. Georg har planer på olika farmer, jordbruks- och boskapsfarmer. I går kom en

väldig massa amerikanska jordbruksredskap till Kalgan, som skall användas för dessa farmer.

Erintjin Dårtji och hans familj följer med. Familjen hoppas vi skall bo i Patse och Erintjin skall vara med oss. Joel och jag hoppas kunna fortsätta med revideringen i vårt sommarläger.

Joel skulle idag ha farit till Peking på ett par dagar för affärer, men då han kom till stationen, gick det inget tåg. Banan är tydligen åter förstörd av de röda eller något dylikt. — Ja, måtte buriatterna här i Kalgan komma iväg utan hinder. De som var i Dolonor, när de röda kom dit, gick ett hemskt öde till mötes. Människoliv tages, som när man dödar flugor, och grymheten övergår all beskrivning.

Visst vore det mycket mer att tala om, men ni ha i alla fall fått en liten ögonblicksbild av situationen här just nu. Allting växlar dock från den ena dagen till den andra. Det är underbart att i en tid som denna få leva i trygghet, fri från oro, »under hans vingars skugga». Det är stort att få uppleva det verkliga, det bestående, det eviga och himmelska mitt i förgänglighetens söndertrasade värld.

Den nya lägerplatsen.

Goon Sum den 11 juli 1948.

Det är en naturskön plats där vi hamnat. Det är underligt och stort tycker jag, att känslan av Jesu närhet förklarar och lyser upp hela naturen! Det vackra blir så *underbart* vackert, när man ser det i hans närhet! Det blir liksom helgd över det alltsammans. Vi har det så vackert här på lägerplatsen — och det allra bästa är vissheten om, att han själv ledde oss hit. — Åt ena sidan ha vi en lång bergskedja — den sträcker sig åt väster och ligger ungefär 1/2 svensk mil från lägerplatsen. Inte är bergen så höga, men de verka så vilda och orörda av människohand, och över dem är det ett ständigt växlande spel av skuggor och dagrar. På kvällarna avteckna sig topparna mot himlen alldeles svarta och väldigt skarpa i den klara luften. Och när jag ligger i mitt lilla tält blicka stjärnorna in genom öppningen och de blixtra och blänka i en underbar prakt.

Två stora, gamla jättepilar ha vi också på vår lägerplats och skuggan från de träden är uppskattad, inte bara av oss, utan av en massa kineser, både kringvandrande tiggare och andra, som älska att ligga där runt omkring på dagarna. Solen är en svår provo-

Offerhöjd på sluttningen av Money Ol.

sten här på vårt läger. Det är så hett i tälten på dagarna, så vi är ute från tidigt till sent. Vissa tider får man lite skugga från tälten, men från 2—5 är det allt ganska pressande med solen. Här finns ett litet vägtempel, och vid den ena sidan i skuggan av detta sätter vi vårt bord och här arbetar vi på f. m., tills solen tvingar oss att söka den sparsamma skuggan under trädet tillsammans med kineserna.

Under det andra trädet är det en annan liten grupp, som också knogar av all sin förmåga med språket. Det börjar gå riktigt bra för dem, tycker jag, både att kunna uttrycka sig litet och att läsa. Det här lägret är idealiskt för språkstudier — det kommer ju mongoler hit ständigt och jämt, och de få höra språket talas. Rätt många sjuka komma, och det är ett utmärkt tillfälle här för Edvin och Paul att med Joels hjälp komma in i behandlingen av dem. Buriattlägret med dess över 300 buriatter ligger bara ett litet stycke härifrån, och därifrån ha vi ju också oupphörligt besökare.

Om söndagarna ha vi möte där i lägret ute i det fria — i gassande sol. — Men jag vet inte — jag tycker det känns som om buriatterna hade glidit litet ifrån oss, och som om deras präster höll på att få ett starkare grepp om dem. I dag var det bara c:a 12 stycken på mötet. Folket var inne i tälten och pratade och rökte eller sov. Om kvällarna är det så vanligt, att man ligger där och lyssnar till ljudet av prästernas trummor vid deras böneläsning och besvärjelser. Man känner att det är en väldig andemakt, som är emot

oss. Om Genduns — buriattläraren — själ står det kamp. O, så det bedits för honom dessa månader! Men ibland ser det ut, som om han vore oberörd i alla fall. Men det gäller för oss att hålla oss fast vid Guds löften och tro, fast vi intet se. Gud hjälpe oss svaga stackare!

Hur länge vi ska vara på den här platsen, vet vi inte. Det är ju kinestrakt med delvis odlat land, och då vi inte kan tala med dessa kineser, som komma och gå här vid vårt läger och aldrig tröttna på att stå och fixera oss, när vi äter eller arbetar, eller försöker vila en stund i någon skugga, blir man ofta trött på dem och längtar komma upp norr om bergen, till det egentliga mongollandet. Det är också troligt, att vi, så fort det blir oss möjligt, försöker göra en liten resa norrut. Det är redan i mitten av sommaren, och redan i september skulle vi behöva någon bostad för vintern. Att få vara bland mongoler är ju vårt stora böneämne. I Patse har Gunzels ju erbjudit oss rum, men det är också där den svårigheten, att man mer når kineser än mongoler, och det är ju mongoler vi kommit för. Undrar mycket, vad Gud kan ha för plan för oss till vintern! Det är ju hans intressen och hans sak vi är ute för. Och han har alla resurser och möjligheter i sin hand. Jag tror, att vi återigen ska få se, hur han ordnar och leder för oss. Det som han bereder för oss, är alltid det bästa, från hans rikes synpunkt och därför också det allra, allra bästa för oss.

Fast solhettan och de många besökande och bristen på möjlighet att vara ensam (utom på nätterna) tröttar, så tror jag, att varenda en av oss trivs här. För min del tackar jag Gud av fullaste hjärta för denna plats, som han givit oss. Må vi bara kunna vara så i hans hand, att hans vilja måtte ske. Det är helt enkelt *underbart*, att i en tid av krig och elände som denna, få vara här i lugn och ro och arbeta. Vi hörde i förrgår, att Chanchung i Mongoliet lär vara taget av de röda. Är det så, blir säkert hela ställningen i norra Kina mycket försämrad och för Kalgan är det nog inte så mycket hopp länge till. Ja, vi bedja och vänta att få gå ledda av Guds hand denna brydsamma tid. En tid nu ha vi fått arbeta med revideringen utan avbrott. Det är en sådan glädje. Erintjin är villig och glad och till stor hjälp. Det var det bästa för alla, att vi inte stannade i Kalgan utan for tillsammans.

Ja, jag får visst sluta nu. Joel tänker försöka fara till Kweisui vid första tillfälle, han ska försöka få bilen, som hör missionen till, upplagad, så att den kan användas. Han ska försöka få sin resa framflyttad till slutet av september, men måste väl i alla fall resa härifrån de första dagarna i september. Om det bara går täg då!

Gerda.

Tältlivets mödor och behag.

Av missionär *Edvin Bohlin.*

Goon Miao den 11 juli 1948.

Kära vänner! Frid!

För en liten stund sedan kom en lastbil från Paotow förbi här, och den skulle gå tillbaka tidigt i morgon bittida. Då vill jag passa på och skriva några rader till er.

Alltsedan vi kommo hit till vår tillfälliga sommarboplats har jag känt mig så frisk och stark. Jag är så glad och tacksam för detta och ser det som en Guds särskilda godhet emot mig. Hostan, som jag en längre tid gått och dragits med, har också försvunnit, tack och lov.

Dagligen ha vi solsken och varmt väder, nästan för hett. Och det blir nästan odrägligt ibland mitt på dagen, när solen steker som hetast. Sedan vi kommo hit (3 veckor i går) ha vi haft ytterst sparsamt med regn, så nu behövs i sanning en riktig jordblöta.

En dag var det riktig orkan härute. Elsas och Anna-Lisas tält blåste ikull. Och när jag en stund efter att vi fått upp det, var över dit och såg hur de hade det, så sutto de och höllo i tältdukarna allt vad de förmådde. När jag kom till vårt tält, satt Birgitta och höll tältdukarna, så att handen nästan var stel. Vi slog ner tältpålarna lite djupare och lyckades för resten av dagen ha tälten på sina resp. platser, medan allt bohag var mer eller mindre genomsyrat av damm och smuts.

Särskilt i början av vår vistelse här voro vi alldeles överlupna med intresserade och nyfikna kineser. De kommo i flockar, stodo och tittade på oss när vi åto, studerade eller hade annat för oss. I längden blir det tröttande med alla dessa nyfikna människor, men vi få lov finna oss i det.

Jag minns särskilt en söndagseftermiddag. Jag satt och skrev på maskin. Och det väckte deras tydliga beundran och stora förvåning. En sådan underlig tingest hade dessa enkla landsbor tydligen aldrig sett. De tittade ömsom på mig och ömsom på skrivmaskinen och talade mycket sinsemellan på ett för mig obegripligt språk.

Ganska många sjuka få vi dagligen taga hand om, både kineser och mongoler. Det är olika slags sjukdomar, men det mesta är nog ändå den gamla onda sjukdomen, som härjar härute bland både unga och gamla. Arma folk! Men vårt klientel är som regel ett mycket fattigt folk och betalningen blir därefter. En del kommer med några ägg, andra har litet mongolsmör med sig och i

dag fick vi lite kött. Det var verkligen kärkommet, ty sedan vi kommo hit ha vi ej lyckats få tag på något kött, men i morgon ska det bli fest. Det ska bli kokt fårkött med kurrysås till middag. Det är förunderligt hur väl Herren har försett hitintills. När vi reste från Paotow hade vi lite stekt kött med oss, och när det började taga slut kommo kineserna och ville sälja fisk från Gula floden, och på den ha vi levt under dessa köttfria dagar. Det är ej så lätt att få tag på färska matvaror här, men än ha vi klarat oss relativt bra ändå. Oss har inget fattats. Vi ha ingen kock, utan vi hjälpas åt med matlagningen så gott vi kan. Det tar ganska lång tid, ty det är ibland ganska besvärligt att få någon riktig fyr på vår lilla spis, som vi läto göra i Kalgan.

I dag på fm. var det ej så många buriatter med på mötet. Kanske prästerna varit framme och förbjudit dem att gå och lyssna till utlänningarnas lära. Jag vet inte, det är bara min privata lilla tanke. Men nog behövs det i sanning ett ingripande av Guds Heliga Ande för att något under ska ske bland detta folk. Gud give, att vi finge se under här bland mongolerna, i det att någon eller några finge uppleva frälsningens hemlighet. Bliv med oss i bön härom!

Bostadsfrågan för vintern är ännu höljd i dunkel och ovisshet för oss. Men vi tro, att någon plats finnes, där vi kan stanna och så gott vi kan fortsätta vår påbörjade gärning. Vi ville så gärna bo bland mongolerna, om det är möjligt. Vill ni hjälpa oss att be till Gud, att vi komma dit där Herren har utsett lägerplats för oss. Herren har lovat att han skall leda oss där vi gå bedjande fram. I tro på detta ord se vi läget och framtiden frimodigt an.

Och så till sist de hjärtligaste hälsningar till Er, kära vänner!

Er tillgivne *Edvin.*

Skuggor och dagrar.

Ur privatbrev från Joel Eriksson.

Goon Miao den 2 juli 1948.

Varmt tack nu för brevet av den 25 maj med checken som kom en av de första dagarna vi var här och var den första post som vi fick hit. De flesta checkerna kom på en gång, det var bara Pauls som kom någon dag senare, så nu har vi fått dem alla och några av dem har jag redan sänt ned till CIM för att få växlade. Det var verkligen skönt att de kom då de kom ty vi var rätt barskrapade.

Mongolerna här är det vemodigt att se. En hel del se ut just som tiggare och de fattigaste kinesiska bönder. De ha gått igenom stora svårigheter först genom rövarna och sen låg de just i stridslinjen under kriget. Då kineserna drog sig undan tog de djuren med sig och då japanerna måste dra sig undan gjorde de likadant. Så hur det gick var det mongolerna som fick sitta mellan. Men de är så snälla och vänliga och glada att vi ha kommit men tänka naturligtvis först på att de ska kunna få någon hjälp genom oss. Vad som är det svåraste här är ju att vi bli så översvämmade av kinesiska tiggare och nödlidande och det är så svårt att få något att ge dem. Genom Gunzel ha vi i Patse fått tag på litet mjöl och gryn men ingen vill sälja även om de ha, ty dessa pengar förlora ju i värde varje dag. Nyss kom en riktig trashank till mongolpojke med ett djing mongolsmör i en flaska. Han ville ha gryn men det kunde vi inte ge, men han fick en million dollar för det — d. v. s. en halv do gryn. Mjölk köper vi av en kines som skall vara kristen och den få vi ge ett och ett halvt djing vetemjöl för ett djing mjölk och det blir dyr mjölk.

En av våra patienter som vi hålla på att behandla är en lama som gått i skolan i Patse under Fridströms tid och som ju har en hel del kristendomskunskap men ändå hänger kvar vid det gamla. Vi hade ett gott möte nere hos buriatterna som bor en tre li söder om oss i söndags. Jag orkade inte gå med. Williams predikade och Erintjin tolkade och jag hörde att kamraterna var mycket glada åt det. Så gnor vi med översättningen och ha nu fått Matteus färdigt och är i Markus 5. Men inte går det så bra att arbeta här som i Kalgan och det är ju naturligt. Vad vi sen grubblar på och beder för är hur det skall bli för de våra till vintern. Jag får tydligen min resa uppskjuten till 23 sept. och då får jag ju hela aug. med de våra här.

Ja det är massor av frågor man står inför. Vi behöva Edra förböner. Hjärtliga hälsningar från oss alla.

Tillgivne *Joel.*

Influtna missionsgåvor.

Juli månad		*Januari—juli månader*	
1947	*1948*	*1947*	*1948*
6.892: 01	4.908: 15	65.601: 98	78.392: 37

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1948
84858

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 10 | EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm | Okt. 1948

I stormiga tider.

Bilden av den fladdrande lågan, som stormvinden varje ögonblick hotar att döda men som ändå envisas med att vilja leva är mycket tillämpbar på vår mission för närvarande.

Riskerna för de våra därute är uppenbara. Inbördeskriget fortfar. Även om situationen i norra Kina ej är sämre än i våras, är läget alltjämt oroande.

Vår lilla grupp därute består till största delen av oprövat folk, sysselsatt med språkstudier. Endast en av de två äldre är ledig för direkt evangelisationsarbete. På grund av tilltagande klenhet och andra orsaker bereder sig vår ende erfarne manlige missionär därute för snar hemresa. Skaran därute har länge under oro och spänning sökt ett arbetsfält för vintern. Nu först tycks en utväg — i sista stund — ha visat sig.

Emellertid, den lilla lågan fladdrar. Stormvinden hotar att släcka den . . .

I detta läge är det vi påminna våra vänner om Jesu ord: Bedjen och I skolen få . . .

Bedjen . . .